

for at faae sin Eiendom ødelagt, uden at han nogetsteds kan faae Erstatning derfor. Jeg troer saaledes, at en Lov i denne Retning har vilst sig at være nødvendig for vort Land; men jeg vil ikke sige, at vi skulle give den tilbagevirkende Kraft, hvorimod jeg troer, at det, forsaavidt vi ikke paa anden Maade kunne komme til at give Erstatning i et Undtagelsestilfælde, vilde være ønskeligt, at Ministeren vilde forelægge en Lov derom ved Siden af den almindelige; derved troer jeg, at der vilde blive handlet i Alles velforstaade Interesse. Efter den Anskuelse, jeg her har udtalt, skal jeg altsaa stemme for Henviisningen af Andragendet angaaende Erstatningskravet.

Ordføreren: Det har gjort mig ondt, at den ærede Rigsdagsmand for Roeskilde (Liese) i mit Foredrag har fundet et Angreb paa Politimesteren, og det har ligeledes gjort mig ondt, at den ærede Justitsminister deri har fundet et Forsvar for ham. Jeg har hverken villet angribe eller forsvare ham, men kun villet give en Fremstilling af Kjendsgjerningerne saa nøjagtigt og upartisk, som det var mig muligt efter de forskjellige Aktstykker, jeg har havt til min Raadighed. Naar altsaa den Ene har opfattet mit Foredrag paa een Maade og den Anden paa en modsat, tør jeg maaskee haabe, at det mere er en forskjellig Opfattelse af Kjendsgjerningerne end selve mit Foredrag, der ligger til Grund derfor. Jeg har stræbt efter, at hvad jeg ansøgte, som kunde være imod Politimesteren, skulde komme frem, ikke som Noget, hvorom jeg ligefrem erklærede et „Skyldig“, men som Noget, der kunde støtte den Indstilling af Udvalget, at der var Anledning til en nærmere Undersøgelse af hans Forhold; hvorvidt han var skyldig eller ikke, det maatte da denne nærmere Undersøgelse afgjøre. Naar jeg derfor nu atter gaaer noget mere ind paa dette Forhold, vil jeg bede Thinget betragte det hverken som et Angreb eller som et Forsvar, men kun som Bidrag til at belyse, hvad der er foregaaet, og hvad der efter de faldne Ytringer maaskee ellers vilde staae i et mindre rigtigt Lys for Forskjellige af det ærede Things Medlemmer. Den ærede Rigsdagsmand for Roeskilde udtalte, at der

var Ingen, der mere end Byen selv beklagede, hvad der var forefaldet, men jeg maa tilstaae, at det Indtryk har jeg ikke kunnet faae ved at gennemgaae Sagens Akter. Det har for det Første forekommet mig, ligesaa vel som den sidste Taler, meget mærkeligt, at de mange Beboere af Byen, som bleve forhørte, saa lidt kendte Rogen af dem, der havde taget Deel i Opløbene, og dernæst, at en af Byens egne Borgerrepræsentanter i selve Forhørene kunde afgive et Vidnesbyrd om Byens Stemning i en aldeles modsat Retning af den ærede Rigsdagsmands. Da det kun er saa Linier, haaber jeg, at den ærede Formand vil tillade, at jeg maa oplæse det. Han siger: „Den store Mængde Mennesker, som om Aftenen den 13de havde samlet sig udenfor Baronens Bolig, har bestaaet af ikke saa Personer udenfor Almuen, og om end de egentlige Excesser sikkert for største Delen ere blevne udførte af simplere Folk, har dog Sympathien hos de mere Dannede afgivet en moralsk Støtte for Tumultuanterne, hvorimod paa den anden Side disses Nærværelse i Forening med Politiets Bestræbelser har virket til, at der ikke skete en større Ødelæggelse, og at Folkemassen, da man syntes, at der var sket Tilstrækkeligt, skiltes ad uden at tillade sig andre Uordener.“ Det forekommer mig, at det ikke klarere kunde siges, at den tilstedeværende Mængde, der, om det end var en Markedsdag, og om der end kunde være enkelte Gæster fra andre Steder, dog fornemmelig maatte bestaae af Roeskildes Byes Borgere, at denne Mængde maa være i alt Væsentligt ansvarlig for, hvad der skete. Den ærede Rigsdagsmand meente tillige, at Politimesteren ikke kunde have Oplysning om, hvilke Ytringer der vare faldne ude mellem Mængden, men det er jo ikke blot mellem Markedsdagsgæsterne; at disse Ytringer vare faldne; der var Mange, der havde hørt dem rundt omkring i Byen, og det er dog en billig Fordring til en Byes Politi, at saadanne Ytringer ikke alene kunne, men skulle bringes for Politimesterens Øren. Jeg skal hertil føie, at det af Forhørene fremgaaer, ifølge Vedkommendes egen Tilstaaelse, at saavel Kapitainen som Lieutenanten for Politikorpsen havde hørt disse Ytringer; Lieutenanten troede, at det ikke vilde blive til Alvor, men Kapitainen, Politi-